

EPISTOLA I.

Conqueritur de Socordia Procerum Germanorum. De Comitibus Francofurtensibus judicat. Exponit studium Ferdinandi II. de Filio Rudolpho II. in Regem R. eligendo Gallica.

ITa admiror raram illam in fortuna Illustri humilitatem, & alias eximias virtutes, quibus DEUS te & Magnificum Dn. fratrem benignè ornavit, ut inter ea, quæ mihi in vita feliciter contigerunt, id reponam, quod me vestra benevolentia non indignum judicaveritis; & utinam aliquo officiorum obsequio testari possem, quanti id faciam. Discedens hinc à me petiisti, ut per occasionem interdum ad te scriberem, quod hætenus ideò non feci, quia nihil habui, cujus cognitionem tibi voluptatem adferre posse crederem. Veritus autem ne tandem in negligentia suspicionem inciderem, malui scribere quæ jam succurrunt, quam nihil scribere, cum præsertim plurimum interdum nostra inter sit, tristes rerum eventus & impendentia pericula nosse, ut maturè adversus ea quæramus remedia, aut nos paremus ad fortiter ferendum, quicquid accidet. In iis sanè, qui summæ rerum præsumunt in Germania, non video quantum sit spei reponendum; nam plerique eorum adeò sunt consternati istâ nostrorum clade in Gallia, * ut non cogitent de periculis, quæ imminet, virtute aut consilio propellandis, sed ineant rationes, quibus superbissimos victores sibi concilient, quos ut irritarent, videntur antea dedisse operam. Utinam miserando exitu Procerum inferioris Germaniæ edocti, intelligerent, eos, cum quibus est ipsis negotium, vel levissimas

A

mas

* Intelligit prælium ad Farnacum, quo Condæus cecidit, d. 13. Mart.
Conf. Epist. ad August. Lib. I. 41. p. 89.